

Apie skaičiaus „12“ prasnę.
T. PRANCIŠKUS KSAVERAS CSJ

Mergaitė buvo 12 metų, o moteris jau 12 metų sirgo kraujoplūdžiu. Nei vienai, nei kitai žmonės niekuo nebegalėjo padėti. Moteris ėjo vis blogyn ir blogyn, o mergaitė buvo bemirštanti. Anot trijų Evangelijų, perteikiančių šį įvykį, antrasis stebuklas – mergaitės prikėlimas – įterptas į pasakojimą apie pirmąjį stebuklą. Gal liudytojai nujautė, kad visi Jėzaus stebuklai yra tarsi vienas slėpinys. Iš tiesų, jeigu ir mes būtume buvę minioje, ar nenustebtume, kad Jėzus pakeliui padaro kitą stebuklą? Ar juo labiau nesistebėtume, jog kartojasi viena detalė – dvylika metų? Gal ir nujautume, kad Jėzaus stebuklai yra vienas slėpinys, besireiškiantis tūkstančiais būdų, nes žmogaus vargas turi tūkstančius pavidalų.

Ką Evangelijoje reiškia skaičius dvylika? Pilnatvę ir išsipildymą. Jėzus pasirinko 12 apaštalų, kai atėjo laiko pilnatvė ir jis pradėjo byloti žmonėms ir daryti stebuklus – savo dieviškumo ženklus. Jėzui sočiai pavalgydinus minią, mokiniai surinko 12 pilnų pintinių duonos gabaliukų ir žuvies likučių. Apreiškimo knygoje danguje pasirodanti saule apsisiautusi Moteris – vilties ženklas – turi 12-kos žvaigždžių vainiką. Apokalipsės pabaigoje aprašoma naujoji Jeruzalė turi 12 vartų ir joje augantis gyvybės medis duoda 12 derlių. Diena turi 12 valandų, tai pabrėžiama ir Evangelijoje (žr. Jn 11, 9), metai – 12 mėnesių, o žmogaus vaikystė baigiasi sulaukus maždaug 12-kos metų. Pirmą kartą Jėzus viešai mokė šventykloje, kai jam buvo 12 metų.

Galime klausiti: kokia yra žmonijos pilnatvė? Be Kristaus žmonijos pilnatvė panaši į Evangelijoje minimos mergaitės 12 metų. Žmonija be Kristaus pasiekia tam tikrą pilnatvę, tačiau tai viso labo vaikystės pilnatvė. Psichologai ir pediatrai sako, kad 12 metų yra suaugusio vaiko amžius: būdami dvylikos, vaikai jau tampa protingi. Kai jiems sukanka trylika ar keturiolika, tada prasideda naujas – paauglystės – periodas. Tačiau suaugusio vaiko amžius nėra žmogiškosios brandos amžius. Žydų Barmitsvos šventė, švenčiama vaikui sulaukus 12-kos metų, reiškia ne tik vaikystės pabaigą, bet visų pirma perėjimą iš vaikystės į suaugusiojo amžių.

Be Kristaus žmonija nepereina į brandą. Be Kristaus žmonija pernelyg greit sensta ir miršta tarsi nepavykę klonai, sparčiai senstantys ir mirštantys, taip ir negalėję duoti palikuonių.

Kitu požiūriu žmonijos pilnatvė be Kristaus yra kaip tos kraujoplūdžiu sergančios moters, kuri sulaukė brandaus amžiaus, patirdama išbandymų pilnatvę: po 12-kos nesėkmingo gydymosi metų, išleidusi visus pinigus, ligonė galiausiai suvokia, kad viską išbandė. Ji pasiekia nesėkmę ir nevilties pilnatvę. Pati viena, be Kristaus, žmonija iš tiesų gali pasiekti tik tam tikrą – techninės ir mokslinės pažangos, kritinės dvasios – pilnatvę, tačiau ji neatneša meilės vaisių ir žmonija dėl to kenčia. Šios Evangelijoje minimos moters kančia primena žmonijai, kas glūdi jos širdyje: slapta ir gili kančia dėl netikros pilnatvės, kurioje ji įkalinta ir negali duoti vaisių.

Šiuos Jėzaus padarytus stebuklus dabar galime prisiminti kaip mums skirtus ženklus. Eucharistija kviečia mus keltis iš dvasinio užmigimo, kad pereitume į tikrosios brandos amžių – tikėjimo brandą su Kristumi, kad nemirtume nepasiekę suaugusiojo amžiaus, kaip anoji mergaitė. Mūsų širdis, mūsų žmogiškumas sukurtas tikėjimo brandai. Jeigu mūsų tikėjimas dar šiek tiek vaikiškas, Kristus Komunijoje pašaukia ir mus, kaip ištarė tai dvylikametei mergaitei: „Talitá kum!“ Jis sako mums: „Kelkis! Tavo tikėjimas turi leisti tau augti ir nelikti savo širdies vaikiškume“. Visi esame kviečiami atpažinti tą „vaikiškumą“, dar neatsiveriantį brandai, atpažinti, kur ir kaip vis dar esame užsibuvę tikėjimo „vaikystėje“, ir išgirsti Jėzaus kvietimą: „Kelkis!“ O artimųjų Jėzus prašo duoti mums valgyti, nes esame pašaukti broliška meile palaikyti vieni kitus, idant brandintume tikėjimą.

Moters išgydymas mums padeda suprasti, kaip atgaivinti tikėjimą ir suvokti Kristaus Kūno tikroviškumą. Jo regimas Kūnas Komunijoje mus paliečia ir gražina gyvybę mūsų gyvenimo intymiajai pusei, kuri žmonėms nėra matoma. Juk tos moters liga buvo neregima kitiems, nuo jų paslėpta, kaip kitiems nematoma ir tai, kad neatsiliepiame į Jėzaus kvietimą, todėl ir neturime gyvenimo pilnatvės. Evangelija mums taip pat sako, kad kiekvienas, kaip ana moteris, galime apsispręsti eiti pas Jėzų, su tikėjimu žengti šį žingsnį ir priimti Kristaus Kūną: „Jeigu paliesiu bent jo drabužį, išgysiu!“ (Mk 5, 28). Tai reiškia ne fizinį jo kūną, kurį būtų galima apčiuopti, bet tikėjimą Jo Kūnu ir galimybę išgyti iš nuodėmės.